

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 407/2026
08.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Раденка Танасковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Јагодини К.бр.41/23 од 15.08.2025. године и Вишег суда у Јагодини Кж1.бр.180/25 од 23.12.2025. године, у седници већа одржаној дана 08.04.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Раденка Танасковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Јагодини К.бр.41/23 од 15.08.2025. године и Вишег суда у Јагодини Кж1.бр.180/25 од 23.12.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини К.бр.41/23 од 15.08.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичних дела угрожавања сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ и лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Одлучено је да трошкови кривичног поступка падну на терет окривљеног, а оштећени су упућени на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Истом пресудом окривљени је ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ и одлучено је да трошкови кривичног поступка у овом делу падну на терет приватног тужиоца.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Кж1.бр.180/25 од 23.12.2025. године одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног и пуномоћника приватног тужиоца, а пресуда Основног суда у Јагодини К.бр.41/23 од 15.08.2025. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Раденко Танасковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и 9), став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен и нема прописан садржај.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП наводећи да је првостепени суд прекорачио границе оптужбе јер је изменио чињенични опис у делу који се односи на време извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ и то тако што је реч „око“ заменио речју „након“ чиме је учинио наведену повреду на штету окривљеног.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

По налажењу Врховног суда, наведеном изменом чињеничног описа кривичног дела из приватне тужбе приватног тужиоца од 09.08.2022. године, која је уређена поднесцима од 25.07.2023. године и 08.04.2024. године, а којом је окривљеном стављено на терет извршење кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ и кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног АА.

Ово стога што суд може изменити опис дела дат у оптужници, а да не прекорачи оптужбу, све док измењени опис остаје у границама чињеничног основа оптужнице тј. у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја одређеног кривичног дела.

У конкретном случају приватном тужбом од 09.08.2022. године, која је уређена поднесцима од 25.07.2023. године и 08.04.2024. године је наведено да је „...око 20.30 часова...лако телесно повредио приватног тужиоца...“, чиме је извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, а побијаном пресудом је оглашен кривим да је „...након 20.30 часа лако телесно повредио приватног тужиоца...“ чиме је извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ.

По налажењу овог суда, у односу на окривљеног, битна обележја бића кривичног дела иста су и у приватној тужби приватног тужиоца и у изреци пресуде, а измене чињеничног описа кривичног дела у изреци побијане пресуде нису извршене на штету окривљеног, већ је суд у изреци пресуде, на наведени начин, чињенични опис дела уподобио чињеничном стању утврђеном на основу изведених доказа да је кривично дело извршено након 20,30 часова.

Како је чињенични опис у изреци побијане пресуде остао у границама чињеничног основа из приватне тужбе приватног тужиоца, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, за које је, између осталог, окривљени оглашен кривим, то су наводи браниоца изнети у захтеву за заштиту законитости, а којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, од стране Врховног суда оцењени као неосновани.

Поред наведеног, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости истиче се и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да је окривљени оглашен кривим и осуђен за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, иако чињенични опис не садржи сва обележја наведеног кривичног дела, јер не садржи место извршења.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, изреком правноснажне пресуде окривљени је оглашен кривим да „...је дана 05.07.2022. године, у вечерњим часовима, у селу ..., општина,угрости сигурност више лица и то оштећених: ББ, и дана 05.07.2022. године, у вечерњим сатима након 20.30 часа лако телесно повредио приватног тужиоца ББ... на тај начин што је, поступајући у стању битно смањене урачунљивости, када су његове способности да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима биле битно смањене, и свестан да је његово дело забрањено, задао један ударац песницом приватном тужиоцу у предео лица, услед чега је он пао на земљу, када му је окривљени задао још неколико удараца песницом у лице, наневши му на тај начин лаке телесне повреде... а био је свестан свог дела, хтео његово извршење и наступање забрањене последице“,

По налажењу Врховног суда чињенични опис кривичног дела утврђен у изреци правноснажне пресуде садржи сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, за које је окривљени правноснажно оглашен кривим, при чему је место извршења прецизирано изреком правноснажне пресуде - село ..., општина ... обзиром да је окривљени оглашен кривим и за кривично дело угрожавања сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ које је извршено између осталих и на штету приватног тужиоца у истом дану и у приближно исто време као и кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, па су супротни наводи захтева којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, од стране овога суда, оцењени као неосновани.

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА у осталом делу је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и битну повреду одредаба кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, образлажући ову повреду закона, бранилац окривљеног наводи да приватна тужба није садржала све податке у смислу члана 332. став 1. тачка 2) ЗКП, да би се на основу ње покренуо кривични поступак против окривљеног, те да је суд требало да је одбаци, на који начин се суштински указује на повреду одредбе члана 332. став 1. тачка 2) ЗКП.

Такође се захтевом за заштиту законитости истиче и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, образлажући ову повреду закона, бранилац окривљеног наводи да је суд погрешно утврдио на основу налаза и мишљења вештака психијатријске струке да је окривљени оба дела извршио у стању битно смањене урачунљивости изазване стањем тешког пијанства у којем је окривљени био од 2,05 промила алкохола у крви, иако не постоји доказ да је код окривљеног алкохолемија утврђена на основу узорка крви, јер је подрвргнут алкотестирању апаратом, а присуство алкохола у даху није доказ да постоји алкохол у крви. Оваквим наводима бранилац окривљеног суштински оспорава чињенично стање у правноснажним пресудама и оцену доказа дату од стране суда.

Како, дакле, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указује на повреду одредбе члана 332. став 1. тачка 2) ЗКП и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу, оценио недозвољеним.

Поред наведеног бранилац окривљеног захтевом указује и на битну повреду одредбе кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП у вези члана 415. ЗКП, јер је суд након што је закључио доказни поступак и главни претрес и заказао објаву пресуде, у фази доношења одлуке и израде пресуде донео решење којим је одредио да се главни претрес поново отвори ради допуне доказног поступка, као и на повреду одредбе члана 395. ЗКП, јер је суд одбио да прихвати као доказе службене белешке

које су сачинили полицајци, а по ставу браниоца исте представљају предмете који су подобни да служе као доказ чињенице која има значај за правне односе.

Наведене повреде не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА и у овом делу, оценио недозвољеним.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, али како у образложењу захтева не даје ни један разлог због којег сматра да је дошло до повреде наведене одредбе закона, а имајући при томе у виду да Врховни суд испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходно њеном доношењу у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, то је Врховни суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у овом делу нема законом прописан садржај.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Раденка Танасковића, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев у односу на повреде закона наведене у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП и члана 484. и 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић